

Že je půl osmé? To vím i bez hodinek

rozhovor
s absolventem

říká Petr Mrzena, šéf zpravodajství televize Nova

Čtyřiatřicetiletého Petra Mrzenu fascinovala ze všech médií nejvíc televize. „V době, kdy jsem začal studovat, to bylo nejmodernější médium. Dnes už je to internet, se kterým se televizní zpravodajství propojuje,“ vypráví zaníceně absolvent Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity a dodává, že největší laskominou je pro něj živé vysílání. „Obraz je nejlepší nositel informace. Neznám nic lepšího. To je přesně ta cesta k objektivitě,“ dodává.

Co třeba noviny?

To už není ono. Televize dokáže ze všech médií nejlépe přenášet emoce. Ve zpravodajství se proto snažím nerezignovat na vizuální

stránku. Diváci se nesmí u zpráv nudit. Reportáž je v podstatě malý film. Žurnalistika je tak práce na pomezí mezi běžným zaměstnáním a uměním.

Uměním je ale určitě i všechno zvládnout. Máte na práci rád ten adrenalin?

Adrenalin je něco, co mě na tom už spíš začíná děsit. Máme ho víc, než je žádoucí, zpravodajství moderního typu se bez něj ale neobejde. Jsme třeba schopní v sedm hodin změnit zprávy, které začínají o půl osmé, abychom byli co nejvíc aktuální. Adrenalin je i řídit redakci. Denně připravujeme tři hodiny zpravodajství plus on-line zpravodajství tn.cz a já se snažím vědět o každé odvysílané minutě. Můžu vám prozradit, že i když je neděle nebo jsem na dovolené, tak lehce před půl osmou mě začne mrazit, i když bych neměl hodinky na ruce, poznám, že bude půl osmé.

Škola dává lidem univerzalitu, protože vyžaduje širokou škálu dovedností, které se dají použít v praxi.

Text: Pavla Ondrušková
Foto: Jiří Fiala

Praha – Brno – Praha. Někdy jen po síti

Vraťme se na úplný začátek. Bakalářskou žurnalistiku jste vystudoval v Praze. Proč jste na magisterském stupni pokračoval v Brně na Masarykově univerzitě?

Už během studia jsem pracoval, takže jsem nechtěl hned pokračovat na magisterském stupni. Možnost pokračování v oboru žurnalistika na Univerzitě Karlově byla jen na specializaci masová komunikace, kde převažovala teorie. O té jsem si myslel, že v praxi, kterou jsem v té době rozvíjel, už nepoužiju. Proto jsem se rozhodl, že budu uvažovat o jiných fakultách.

Dal jste si přestávku, a pak vyhrálo Brno?

Rok nebo dva jsem se rozmýšlel. Chtěl jsem dál pokračovat, abych si vzdělání doplnil. Nabídka předmětů v oboru Mediální studia a žurnalistika na Fakultě sociálních studií v Brně se mi zdála praktická pro to, co jsem potřeboval ke své práci. Jednak tam byla docela velká škála předmětů zaměřená na prohlubování televizní praxe, jako scénaristika nebo práce s kamerou, a pak mi Masarykova univerzita připadala velmi moderní.

Máte na mysli elektronický Informační systém MU?

Ano. Chtěl jsem totiž dál pokračovat v pracovní kariéře, takže bylo důležité, že jsem spoustu studijních záležitostí mohl vyřídit přes internet. To je jedna z výhod Masarykovy univerzity. Mohl jsem s profesory komunikovat prostřednictvím počítače, což mi umožnilo překonávat snadněji bariéru dvě stě kilometrů po dálnici.

Měl jste ale denní studium.

V tu dobu už jsem byl docela daleko v pracovní kariéře, takže jsem si to uzpůsobil tak, že jsem stíhal na přednášky a semináře chodit. Třeba jsem v šest ráno jel do školy, vrátil se kolem jedné nebo druhé odpoledne do Prahy a bral odpolední službu v televizi, kde jsem byl od tří do deseti. Dalo se to zvládnout, nebylo to ale jednoduché. I proto mi studium dvouletého cyklu zabralo několik let. Pro člověka, který touží si vzdělání doplnit, to ale byla dobrá cesta.

Co vybavení fakulty? Stačilo na to, co jste znal z Prahy?

Technické zázemí jsem velmi oceňoval i v konfrontaci se zázemím na Karlově univerzitě. Na Masarykově univerzitě byly podmínky lepší. V Praze je velmi slušně vybavené televizní studio, ale v Brně byli napřed v technologiích. Například v Praze se stříhalo v systému, který se dnes už nepoužívá, v Brně jsem se učil stříhat v digitální podobě.

Televizní noviny, diplomka a státnice

V roce 2006 jste se stal šéfem zpravodajství Novy. Jak se šéfuje v televizi a zároveň dopisuje diplomka?

Finišovat diplomku a nastupovat do práce nebylo nic jednoduchého. Ale to, že jsem se věnoval v praxi tomu, o čem jsem psal, mi pomohlo. Doteď si myslím, že když člověk chodí do školy a práce se nazývá závěrečná, měl by v ní zúčastnit to, co se naučil. Myslím, že se mi to docela povedlo. Pro mě ta práce měla smysl a doufám, že i pro někoho dalšího, kdo si ji přečte.

Pak vás čekaly státnice, spal jste v tu dobu vůbec?

Kvůli vytížení jsem si státnice rozdělil. V první fázi jsem udělal obhajobu diplomky a jednu z hlavních zkoušek a ten zbytek potom. Bylo to náročnější i kvůli tomu, že pro pracovní vytížení jsem nemohl být v běžném kontaktu s ostatními studenty.

Bylo vám někdy líto, že jste to měl takové uspěchané?

To ne. Bavilo mě to. Pamatuju i několik bezvadných akcí v Brně na kolejích, takže to jsem si ujit nenechal. Vzdělání jsem si doplňoval proto, že jsem na to měl chuť. Netlačilo mě, že bych to v práci potřeboval. Měl jsem jiný dojem, který považuju za hlavní motivaci. Myslím, že studovat školu do jisté míry pomáhá snáz zvládnout pracovní rytmus a celou práci obecně.

Co říkáte na názory, že žurnalistiku není třeba studovat a že se to může naučit každý sám.

Ve své patnáctileté praxi bych si taky osvojił věci, které jsem se naučil ve škole, ale trvalo by mi to mnohem déle. Proto je škola důležitá. Naopak u věcí, které jsem si nastudoval až poté, co jsem si je osvojił v praxi, jsem vyloženě litoval, že jsem si je nepřečetl předtím. Navíc v praxi máte málokdy čas si něco zkusit. Prostředí v médiích je nemilosrdné a možnost zkusit si něco sice dostanete, ale jen jednou nebo dvakrát. Rozhodně nedostanete opakovanou možnost něco zkazit. Když se to stane ve škole, je to sice nepříjemné, ale vlastně to nevadí.

Myslíte, že je nutné vystudovat k žurnalistice další obor?

Já pracuju v médiu, kde potřebuju lidi univerzální víc než odborníky – trend v dnešní době je šetření. Nedovedu si představit redakci, kde by měli odborníky na různá témata a přitom dělali plnohodnotné zpravodajství. Vážím si lidí, kteří mají dovednosti rychle vstřebat problematiku a podat fundovaný výkon. Univerzalitu škola do určité míry lidem dává, protože vyžaduje širokou škálu dovedností, které se dají použít v praxi. Škola samozřejmě ale není žádná vstupenka do světa médií ani zelená karta na nejlepší mediální hřiště. Tam se každý musí probojovat svými výkony. Nikde není napsáno, že člověk bez fakulty nemůže. Ale ten s fakultou to má snazší. Pokud si sem budu vybírat lidi já, ty se školou upřednostním, protože jim lze věřit, že o práci mají skutečný zájem, když tomu věnovali několik let života studiem na škole.

Jaké vlastnosti by podle vás měl mít dobrý novinář?

Člověk to má jednodušší, pokud je hodně houževnatý. Měl by mít cit a intuici pro to předvídat situace a vyhodnotit, co lze považovat za zajímavé. Zpravodajství je ubíjející cyklus, který každý nemusí dlouho vydržet, takže dobrý novinář by se neměl nechat semlít smrtícím tempem zpráv.

Co děláte, aby to nesešlo vás?

Mám tříletou dceru. S ní opouštíme svět velkých problémů a zabýváme se těmi „malými“. Hledat ztracenou botičku je často důležitější než cokoli, co dávají ve zprávách. Ale musím se přiznat, že i ve volném čase sleduju zprávy. Zatím mě to baví hodně, takže i tak odpočívám.

*Informační systém
Masarykovy univerzity
mi umožnil spoustu
studijních záležitostí
vyřídit přes internet.*